

Jeg har allerede i Fjor i en kort Bemærkning i dette høje Ting udtalt min Forbavelse over, at det ærede Medlem stod dem nær, som optraadte som Locarnotraktatens Modstandere og bekæmpede den i Tyskland. Omvendt maa jeg bestemt hævde, at vi Danske her er i Pagt med Tidens Tanke. Vi har vist det ved Gennemførelsen af vor Mindretalsordning, som har vundet almindelig Anerkendelse internationalt paa store Kongresser i Bern, Haag, Lyon, Warschau og sidst i Washington, hvor jeg personlig har hørt Repræsentanter for Tyskerne i Tyrol, i Czekoslovakiet og Østersøprovinserne udtale deres store Anerkendelse af denne Traktat og udtalte Ønsket om, at de kunde komme ind under tilsvarende Forhold. Det, vi tilstræber, er jo at naa frem til Forstaaelse, til Forsoning, til Samarbejde; men det, som det ærede Medlem Hr. Schmidt arbejder for, er en Afsondring, en Skelsætning. Derfor er det ogsaa, at han stadig angriber vore Skolekommissioner, hvor Danske og Tyske indenfor den samme Kommune arbejder sammen, skønt det maa siges, at dette Arbejde er gaaet godt og tilfredsstillende i Byerne dernede og i udpræget tysksindede Sogne, som f. Eks. Rabsted. Kun eet Sted har der været Vanskeligheder, det er i Højer, hvor Tyskerne har Flertal i Skolekommissionen. Jeg mener nu, at ved disse blandede Kommissioner befinder vi os netop i Pagt med Tidens nye Tanker. Da vi paa den internationale Unions Konference i Washington i Fjor forhandlede om disse Mindretalsspørgsmaal, blev der foreslaaet en Resolution af Formanden for den interparlamentariske Unions Udvalg for koloniale og Mindretalsspørgsmaal, den tyske Rigsdagsmand Dr. Ustori fra Svejts. Den gik ud paa, at man skulde tilstræbe Nedsættelse af paritetiske Kommissioner, hvor begge Nationaliteter i Grænselandene var repræsenteret og kunde komme til at arbejde sammen, saaledes som vi har det i vore Skolekommissioner. Et saadant Samarbejde mellem Nationaliteterne finder i meget stor Udstrækning Sted paa de økonomiske Omraader nede hos os. Jeg ser med stor Tilfredshed, at nu for nylig har Ledelsen af Sportssagen her i Danmark været paa Rejse dernede og har arbejdet hen til, at Sportsklubberne, hvoraf vi har haft baade danske og tyske, skulde slutte sig sammen i Samarbejde, og det er lykkedes. Beslutningen i den Henseende er taget i de sidste Dage.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt hilste jo her fra denne Talerstol i Gaar med levende Tilfredshed Hr. Cornelius Petersens

Proklamering af Kongeaa-Grænsen, og det maa siges, at det, der gør den Agitation, der udfoldes af Cornelius Petersen saa betænkelig, netop er dette, at den udnyttes saa stærkt fra tysk Side gennem Pressen over hele Tyskland, og tillige det, at den har sat paafaldende stærkt Liv i den tyske Agitation nede hos os. Det Parti, som det ærede Medlem Hr. Schmidt er Repræsentant for i dette høje Ting, det slesvigske Parti, har benyttet Lejligheden til forleden at sammenkalde et Møde i Tinglev for at behandle et Forslag, som var stillet fra Haderslev, og hvori man foreslog, at nu skulde Kravet om Kongeaa-Grænsen genoptages officielt i Partiets Program. Man kunde ikke faa dette Forslag gennemført. Efter 5 Timers Drøftelse, hvor der, som det hedder i tyske Referater, fra alle Sider udtaltes stærk Tilslutning til det tyske Folk, vedtog man nye Vedtægter, hvor det i § 1 hedder: „Den slesvigske Vælgerforening vil, at den Selvbestemmelsesret, der er tilsagt det tyske Folk, ogsaa skal gennemføres rent og retfærdigt ved Grænseskellet mellem Danmark og Tyskland.“ Og § 2: „Den anerkender ikke, at det er sket ved Fastsættelsen af Danmarks Sydgrænse, og kræver derfor en ny Afgørelse“, og saa fortsættes der med, at „den vil samle alle dem, der lægger Vægt paa at bevare Landsdelenes Selvstændighed“, og at den „vil træde i Skranken for de nationale Mindretals Ret“ og for en kraftig, sund Mellemstatspolitik. Nu kan man opkaste det Spørgsmaal, om en Forening med saadanne Formaal kan siges at være en Forening, der forfølger lovlige Formaal. Jeg tror, at dette Spørgsmaal maa besvares under Henvielse til, at Tyskland som bekendt er indtraadt i Folkenes Forbund. Dermed har Tyskland ogsaa anerkendt Folkeforbundspagtens § 10, hvoraf det første Afsnit lyder saadan: „Forbundsmedlemmerne forpligter sig til at anerkende og beskytte mod Angreb udefra alle Forbundsmedlemmers territoriale Integritet og bestaaende politiske Uafhængighed.“ Det er altsaa en Forpligtelse, som Tyskland har overtaget overfor Danmarks Grænse og lige saa selvfølgelig overfor de andre Grænser. Der er ført en stor Diskussion i den polske Presse om, hvorvidt man kunde forfølge Bestræbelser for en Grænseændring, naar Tyskland indtog et saadant Standpunkt, og man har saa fra tysk Side henvist til Forbundspagtens § 19, der havde man Rammen, indenfor hvilken saadanne Bestræbelser maa finde Sted. § 19 lyder saadan: „Forsamlingen“ — Forbundsforsamlingen altsaa — „kan fra Tid til anden hen-